

У давнину в Китаї згідно закону відрубували руки кожному, хто був спійманим на крадіжці.

Але одного разу в халепу потрапив один вельможа, улюбленець царя. Цей вельможа був спійманим на крадіжці. Володар країни не міг відступити від закону і судочинства, тому звелів покарати злочинця. На дворі поставили колоду з кільцями, а завтра раненько кат повинен був відрубати руки царського сатрапа, котрий вчинив такий ганебний злочин. Сталося так, що дочка того засудженого вельможі прибігла в сльозах, просячи пропустити її до царя. Хоча й з великими труднощами, та царедворці задовольнили прохання дівчини. Потрапивши до володаря Китаю, вона впала ниць перед ним.

— Великий царю, — зі страхом і тремтінням в голосі сказала дочка князя, якому винесли вирок, — мій батько засуджений залишитися без рук. Відрубайте мої руки, вони також його, але не вміють прогодувати нашу велику сім'ю, як це чинять руки мого батька. В царя були свої діти і йому сподобалося, що маленька дівчинка так любить свого батька.

— Нехай буде так, як ти просиш, але я даю тобі волю і можливість відмовитися від кари хоча б у саму останню хвилину.

На другий день дівчину привели на площу, на якій карали злочинців. Посередині майдану стояла велика колода, оббризкана кров'ю, а біля неї — кат з оголеним мечем. Побіліла дівчина, на хвилину зніяковіла, але швидко оволоділа собою, підійшла до колоди і просунула руки в кільця. Кат міцно прив'язав ніжні, маленькі рученята. Дівчина не промовила ні слова. Кат підняв меч, а вона

закрила очі. Вмить заблищало знаряддя кари від яскравого проміння сонця, меч просвистів і опустився... не торкнувшись навіть пальчиків дівчинки.

“Цар прощає твого батька за твою велику до нього любов,” — оголосив чиновник.

Відчинилися двері тюрми. Біжить до донечки батько, цілує її руки і сльозами обмиває їх.

На другий день оголосили для народу

про скасування старого жорстокого закону. А на майдані, де карали засуджених, за наказом царя встановили стовп із табличкою із мармуру. На ній золотими ієрогліфами написали, що дочка була готовою віддати свої руки за руки батька; а вкінці добавили такі слова:

*“Щасливі батьки, у яких
є такі діти, і щаслива
земля, де є такі сім’ї.”*